

BODA MIKLÓS

Szobatársak

(Hexameter-sereglet Kovács Sándor Ivánnak)

Baljós fellegek úsznak Róma felett, a palazzónk
árnyba borul, jaj, macskáktól feketéllik a Giulia,
ollószárnyaival csattog, közelít az Enyészet.
Borbély-mezt ölt Zrínyi (a költő) főkutatója,
s kétlyuku szerszámát ujjbegyre kerítve kevélyen
társa bozontját nagy garra rövidíteni vágyik.
Hajlik a szóra a laktárs, talján lelke se rezdül,
nem rettent a baljós jel, hogy a vén Teverén túl
rőt RH-negatív fülcimpák úsznak az égen.
Székre csücsül, hajvédő konyhakötényt kanyarít, majd
eltűri azt, hogy a szomszéd hölgy betekintszen az ajtón,
és pozitúráján fogvillogtatva derüljön.

Főkutatónk, ollóját csattogtatva keményen,
fürtöt fürtre tarol, formás frizurát kerekítve.
Mester és a „modell” egyként örvendnek, a nagy mű
ím sikerült, csak a fültő rejt még fürtöt. A Mester
jól odavág, de irányzékát torzítja az Élmény,
s kéthegyű szerszámát megmártja a jókora fülben.
Mintha saját füle sérült volna, jajgat a Mester,
vérfolyató cimpára tapasztva tapaszt, mea culpa! –
zengi az őt mindinkább szánó szúrtfülü társnak.
Még telefoncsengés szaporítja a bajt, hisz a kagyló
sebzett szervre tapad, de a társak már kacarásznak,
s isznak az újabb ollós (fülvédős) viadalra.